

عنوان مقاله:

بررسی فقهی دعامرمانی برای نازایی

محل انتشار:

دوفصلنامه گفتمان فقه تربیتی، دوره 97، شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 56

نویسنده:

سید عباس موسوی - دانش پژوه دکتری فقه تربیتی

خلاصه مقاله:

دعا از مهم ترین راه های ارتباطی بین انسان و پروردگار عالم است. بر اساس تعالیم دینی، رفع مشکلات و دفع مضرات، یکی از اساسی ترین کارکرد دعا بیان شده است. فرزندخواهی و میل به بقاء خود در قالب نسل، یک امر فطری و طبیعی در همه انسان هاست؛ اما این خواسته در برخی از مواقع دچار اشکال به هر دلیلی می گردد. «نازایی» و «عقیمی» چه از جانب زن و چه از جانب مرد، یکی از مهم ترین عوامل گسست زندگی مشترک است. هرچند طب مدرن برای این مشکل، راه کارهای زیادی را بیان داشته است و به صورت عملیاتی بدان اقدام نموده است؛ اما «دعامرمانی» برای این مساله، تنها از سوی طب اسلامی ارائه شده است. بر همین اساس، پژوهش هایی صورت گرفته است؛ اما عدم اتقان و عدم تحلیل محتوا، علت اصلی ناکارآمدی این نوع تحقیقات است. این پژوهش به روش فقهی روش متداول در حوزه های علمیه رجحان و مطلوبیت دعامرمانی برای نازایی را بررسی کرده است. بر اساس این پژوهش، مجموعه ای از دستورالعمل ها بر نقش دعا برای رفع نازایی تاکید دارند. استدلال بر پایه ی آیات فرزندخواهی حضرت زکریا(ع) و حضرت ابراهیم(ع) و نیز مجموعه ای از رهنمودهای روایی برای رجحان ندبی دعامرمانی برای نازایی، رهیافت این تحقیق است.

کلمات کلیدی:

دعا، دعامرمانی، نازایی، عقیمی، طب اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1576054>

